

Sygn. akt VI U 2483/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2014 r. w Bydgoszczy na rozprawie

odwołania **K. G.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.**

z dnia 5 lipca 2013 r. znak (...)

w sprawie: **K. G.**

przeciwko: **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych**

Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu K. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 lipca 2013 r. do 30 czerwca 2015 r.,

II stwierdza odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

VI U 2483/13

Sygn. akt VI U 2483/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 lipca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na podstawie przepisu art.57 i 61 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku nr 153, poz.1227) odmówił ubezpieczonemu K. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 lipca 2013r., powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, którym ustalono, że nie jest on niezdolne do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony, wnosząc o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, uzasadniając to żądanie złym stanem swojego zdrowia.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony K. G.(ostatnio zatrudniony jako pokojowy w domu opieki społecznej, posiadający wyuczony zawód elektryka samochodowego) do dnia 30 czerwca 2013 roku był uprawniony do renty z tytułu częściowej, okresowej niezdolności do pracy. W dniu 29 maja 2013 roku złożył w organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Organ rentowy poddał go badaniu przez Lekarza Orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS, którzy w wydanych orzeczeniach nie stwierdzili u ubezpieczonego występowania niezdolności do pracy.

-okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania orzeczeń wydanych przez Lekarza Orzecznika i Komisję Lekarską ZUS, Sąd dopuścił dowód z opinii zespołu biegłych sądowych w składzie : neurolog, neurochirurg, kardiologa, specjalista medycyny pracy.

Biegli sądowi w opinii z dnia 17 grudnia 2013 roku rozpoznali u ubezpieczonego następujące schorzenia:

- chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z wielopoziomową dyskopatią lędźwiową
- przewlekły zespół bólowy szyjno- barkowy i lędźwiowo- krzyżowy objawowy z okresami zaostrzeń i obecnymi objawami ubytkowymi.,
- nadciśnienie tętnicze dobrze kontrolowane,
- otyłość

W ocenie biegłych, na podstawie przeprowadzonego badania, schorzenia zdiagnozowane u ubezpieczonego skutkują dalszą częściową niezdolnością do pracy na okres dwóch lat, czego przyczyną są schorzenia układu ruchu i układu nerwowego. Objawowe zespoły bólowe kręgosłupa przebiegają nadal z okresami zaostrzeń i obecnymi objawami ubytkowymi. Ubezpieczony kwalifikowany wstępnie do leczenia operacyjnego (zaświadczenie od neurochirurga dołączono do akt sprawy). Przeciwwskazana dla ubezpieczonego jest praca fizyczna , połączona z dźwiganiem oraz w wymuszonej pozycji ciała.

Wobec powyższego biegli nie podzielili orzeczenia Lekarza Orzecznika i Komisji Lekarskiej ZUS. Podstawą wydanej przez biegłych opinii były te same dowody, którymi dysponował pozwany organ rentowy.

-dowód; opinia biegłych k. 15-16 akt sądowych

Po zapoznaniu się z wydaną przez biegłych opinią organ rentowy zgłosił do niej zastrzeżenia, w których wskazał, iż biegły lekarz sądowy specjalista neurochirurg nie wypowiedział się o konieczności leczenia operacyjnego, natomiast wnioski końcowe biegłych bazują na przedłożonym zaświadczeniu o kwalifikacji do leczenia operacyjnego (brak określonego terminu). Biegły neurochirurg nie potwierdza tej konieczności. Również biegły lekarz sądowy specjalista medycyny pracy nie wypowiedział się konkretnie w kwestii wyuczonego zawodu ubezpieczonego elektryka samochodowego, nie jest to praca ciężka fizycznie połączona z dźwiganiem.

Wobec powyższego organ rentowy wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłych lub o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Sąd uwzględnił wydaną przez biegłych opinię i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych przez niego kwalifikacji zawodowych.

Opinia biegłych została szczegółowo uzasadniona, a ponadto wnioski w niej zawarte nie nasuwały wątpliwości co do ich trafności.. Biegli są doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom

ubezpieczonego. Opinię wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego oraz po przeprowadzeniu stosowanego badania ubezpieczonego. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnili, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego, w tym przeprowadzenia dowodu z opinii uzupełniającej.

Sąd nie podziela zastrzeżeń sformułowanych przez organ rentowy bowiem stanowią one jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami poczynionymi przez powołany zespół biegłych. Organ rentowy nie wykazał ponadto na czym polega poprawa w stanie zdrowia ubezpieczonego, do czego był zobowiązany w świetle przepisu art. 232 kpc. Wbrew twierdzeniom pozwanego organu rentowego, ubezpieczony, co wynika ze złożonych przez niego zeznań (zapis AV k. 91akt sądowych) w zawodzie elektryka samochodowego pracował do 1989 roku i następnie od 2004 roku pracował jako pokojowy w Domu Pomocy Społecznej (...). Jako elektryk ubezpieczony zajmował się wymontowywaniem podzespołów elektrycznych z pojazdów samochodowych, ubezpieczony pracował zarówno przy samochodach osobowych jak i ciężarowych, pracę wykonywał w pozycji wymuszonej, ubezpieczony pracował również w kanałach remontowych. Z kolei w trakcie pracy ubezpieczonego w charakterze pokojowego do jego obowiązków należało zarówno utrzymanie porządku na zewnątrz i wewnątrz budynku, jak też pomoc osobom zatrudnionym w charakterze opiekunów przy przenoszeniu, podnoszeniu pensjonariuszy (...). Oceniając wykonywane przez ubezpieczonego czynności zarówno w wyuczonym przez niego zawodzie elektryka samochodowego, jak i ostatnio wykonywanym zawodzie pokojowego w (...), należy stwierdzić z całą stanowczością, iż ubezpieczony wykonywał czynności związane z ciężką pracą fizyczną oraz pracą w pozycji wymuszonej zarówno pracując jako elektryk, jak i pokojowy. Wobec powyższego, Sąd uznał opinię wydaną przez biegłych za miarodajną dla aktualnej oceny stanu zdrowia ubezpieczonego.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest prawo ubezpieczonego do renty z tytułu niezdolności do pracy. Spór stron w tej kwestii należy więc rozstrzygać w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440), a ściślej rzecz ujmując m.in. o treść art. 57 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresie składkowym lub nieskładkowym albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Podstawą przyznania renty jest ustalenie, że osoba dochodząca tego świadczenia jest niezdolna do pracy, a więc jest częściowo lub całkowicie niezdolna do wykonywania zatrudnienia, a po przesądzeniu tej przesłanki, czy posiada ona wymagany okres zatrudnienia i czy niezdolność do pracy powstała w odpowiednim okresie.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności po przekwalifikowaniu. Częściowo niezdolną do pracy jest zgodnie z ust. 3 cytowanego przepisu osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Oceniając stopień niezdolności do pracy należy, w myśl art. 13 wymienionej ustawy, uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, możliwość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Dokonując analizy stanu zdrowia ubezpieczonego przez pryzmat wszystkich wymienionych wyżej przesłanek Sąd doszedł do przekonania, że występujące u ubezpieczonego schorzenia stanowią podstawę orzeczenia o niezdolności do pracy na dalszy okres wskazany w opinii biegłych.

Jak z powyższego wynika powód spełnia przesłanki uzasadniające przyznanie prawa do renty wymienione w art. 57 cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem biegli lekarze sądowi w wyniku przeprowadzonego badania orzekli, iż ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy.

Mając na względzie powyższe argumenty Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję orzekając jak w wyroku.

W pkt 2 wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 118 ust. 1a ustawy emerytalno- rentowej z urzędu orzekał w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Zdaniem Sądu Okręgowego w stanie faktycznym niniejszej sprawy sprawy wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, bowiem dowody zaprezentowane w trakcie postępowania sądowego były tożsame z dowodami, którymi dysponował pozwany organ rentowy w trakcie prowadzonego postępowania orzeczniczego. Oznacza to, że przyczyną, dla której ubezpieczony uzyskał prawo do żądanego świadczenia dopiero w następstwie postępowania sądowego nie były dowody, do których organ rentowy nie mógłby się wcześniej ustosunkować a jedynie sama odmienna ocena stanu jego zdrowia dokonana przez biegłych sądowych, wobec czego wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.